

Felelősség

DUJ DZSÉNE ONLINE

1. szituáció: Egy roma nagymama és tinédzser unokája orvoshoz mennek, mert az unoka babát vár. A doktornő asszisztense egy fiatal roma hölgy. A találkozáson a résztvevők szembenéznek azzal a kérdéssel, hogy mi legyen a fiatal anya és a magzat további sorsa.

2. szituáció: A közmunkát kezelő irodában egy Széles úti cigány asszony nagyon szeretne azonnali megoldást nehéz helyzetére. Az elhúzódozó beszélgetésre a sorban mögötte álló, szintén roma, de nem Széles úti asszony türelmetlenül reagál.

A megértés ereje

Rézműves Krisztina

A foglalkozáson egy szituációs játékban vettünk részt, ahol romák és nem romák szerepet cseréltek. A magyar résztvevők roma szerepet játszottak, mi romák pedig magyar szerepet kaptunk. Az egyik jelenetben egy 16 éves terhes roma lány érkezett a nőgyógyászhoz a nagymamájával. Az orvost egy roma nő játszotta, én pedig az asszisztens szerepét kaptam. A karakterem egy félig magyar, félig roma származású, érettségizett nő volt. Az volt a feladatom, hogy lekezelően beszéljek a lánnyal és a nagymamájával, va-

lamint próbáljam rábeszélni őket az abortuszra. Az orvos is ezt támogatta, viszont a lány meg akarta tartani a babát, és a nagymamája is mellette állt. A jelenet végére a lány nagyon kiborult a rá nehezedő nyomás miatt. Felállt, kiabálni kezdett, és azt mondta, hogy nem érdekli más véleménye, ő meg fogja tartani a gyermekét. A játék célja az volt, hogy jobban megértsük az előítéleteket, a társadalmi szerepeket és azt, milyen érzés lehet egy ilyen nehéz helyzetben lenni.

A feladat során sokat tanultam. Rájöttem arra, hogy nem szabad másokat elítélni a helyzetük vagy a döntéseik miatt. Megtanultam azt is, hogy ha segíteni szeretnék valakinek, akkor azt kedvesen és tapintatosan kell tenni, nem lekezelően. A szerepjáték segített megérteni, hogy attól még nem vagyok több vagy értékesebb másoknál, hogy esetleg magasabb az iskolai végzettségem. Azt is megtanultam, hogy nem szabad ráerőltetni másokra a saját véleményemet, vagy azt, amit én tartok helyesnek. Inkább meg kell próbálni megérteni a másik ember nézőpontját, döntésének okát, és támogatni őt abban, amit ő szeretne.

Szerintem a helyzetet békésebben is meg lehetett volna oldani. Az asszisztens és az orvos részéről jobb lett volna, ha nem bántóan és lekezelően beszélnek a lánnyal, hanem próbálnak nyugodtan és megértően közeledni hozzá. Ahelyett, hogy rá akarták volna erőltetni az abortuszt, inkább támogatást és segítséget ajánlhattak volna neki. Például elmondhatták volna, hogy ha úgy dönt, megtartja a babát, akkor számíthat segítségre a tanulásban vagy a gyermek körüli feladatokban. Szerintem a problémát részben meg lehetett volna előzni megfelelő felvilágosítással is. Sok családban, főleg a roma közösségekben, a szexualitásról nehéz nyíltan beszélni, ezért a fiatalok sokszor nem kapnak elég információt a védekezésről és a felelős döntésekről. Ha egy felnőtt időben őszintén és támogatóan beszélgetett volna a lánnyal ezekről a témákról, akkor talán jobban felkészülhetett volna, és könnyebben elkerülhette volna ezt a nehéz helyzetet.

Ha én kerülnék hasonló helyzetbe, tudom, hogy nagyon nehéz lenne szembenézni az emberek véleményével, az iskola kihívásaival és a csalódottsággal is, amit talán a hozzám közel állók éreznének. Olyan emberek, akik hisznek bennem és támogatnak engem. Szerencsére jelenleg nem vagyok ilyen helyzetben, és remélem, hogy a közeljövőben sem kerülök bele. A véleményem

azért változott meg ennyire, mert rájöttem arra, hogy nem minden embernek adatik meg ugyanaz az élethelyzet vagy ugyanazok a lehetőségek. Sokszor nem gondolunk bele abba, hogy a saját szavaink mennyire fájdalmasak lehetnek mások számára. Amikor elképzelem, hogy valaki milyen nehéz érzésekkel élhet együtt egy ilyen döntés után, az engem is mélyen megérint. Hiszek abban, hogy a szeretett emberek valamilyen formában tovább élnek bennünk. Ezért különösen közel áll hozzám az egyik kedvenc idézetem az *Egy kis élet (A Little Life)* című könyvből: „Lehet, hogy ő az a felhő, az a hullám, az eső, a köd. Nemcsak az van, hogy meghalt és hogyan halt meg, hanem az is, hogy mit hitt, amikor meghalt. Ezért igyekszem kedves lenni mindenhez, amit látok, és mindenben, amit látok, őt látom.”